

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Rafał Malarski

w sprawie adwokata **J.M.**

obwinionego z art. 80 ustawy Prawo o advokaturze i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 listopada 2015 r.

wniosku jego obrońcy

o wznowienie postępowania kasacyjnego,

zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 29 września 2015 r.

p o s t a n o w i ł :

1. zwolnić J.M. od obowiązku uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania;

2. wniosek oddalić;

3. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 7 października 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy adwokata J. M. „o wznowienie postępowania zakończonym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2015 r.”. Podniesiono w nim, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe

fakty nie znane przedtem Sądowi Najwyższemu rozstrzygające kwestię kary. Zdaniem wnioskodawcy Sąd ten nie rozpoznał zarzutu rażącej niewspółmierności kary, podniesionego w kasacji od wyroku Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 28 czerwca 2014 r., uznając go za niedopuszczalny, co było sprzeczne z treścią przepisu art. 91b ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2015, poz. 615 ze zm.), modyfikującego podstawy kasacyjne określone w art. 523 § 1 k.p.k.

Wskazując na tę okoliczność obrońca J. M. wniósł o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2015 r., rozpoznanie zarzutu kasacji dotyczącego rażącej niewspółmierności kary i zmianę zaskarżonego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego poprzez obniżenie kary zawieszenia w czynnościach zawodowych wymierzonej obwinionemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że rozpoznawany wniosek został potraktowany jako wniosek o wznowienie postępowania kasacyjnego, a nie postępowania toczącego się przed organami samorządu adwokackiego, co znajduje uzasadnienie w argumentacji zaprezentowanej we wniosku, dotyczącej procedowania Sądu Najwyższego. W tym kontekście trzeba jeszcze zauważyć, że postępowanie kasacyjne zostało zakończone orzeczeniem w formie postanowienia, a nie wyroku, jak to wskazuje wnioskodawca, albowiem kasacja obrońcy obwinionego została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Przechodząc do rozważań merytorycznych należy stwierdzić, że wskazywana przez obrońcę J. M. okoliczność nie wpisuje się w przesłankę określoną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k., ani tym bardziej w jakąkolwiek inną z podstaw wznowienia postępowania. We wspomnianym przepisie wskazano *expressis verbis*, że jedną z podstaw wznowienia postępowania jest sytuacja, w której „po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, iż nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary”. Kwestia prawidłowości rozpoznania zarzutu kasacyjnego w żadnym razie nie może zostać uznana za nowy fakt lub dowód w rozumieniu zacytowanego przepisu, albowiem dotyczy wyłącznie realiów procesowych, a nie faktycznych sprawy.

Należy ponadto zauważyć, że na gruncie odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów nie występują instytucje, które obligowałyby do nadzwyczajnego złagodzenia kary, jak również brak jest podstaw normatywnych do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazane mechanizmy wpływające na wymiar kary nie mają również zastosowania poprzez odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu karnego, albowiem w zakresie odesłania do rozdz. I-III Kodeksu karnego nie występują przepisy nakazujące obligatoryjne złagodzenie kary ani umożliwiające jej zaostrzenie. Trzeba zresztą zauważyć, że z uwagi na specyfikę kar dyscyplinarnych i innych środków reakcji na przewinienie dyscyplinarne określonych w art. 81 u.p.a., tj. zwłaszcza ich w większości nieterminowy charakter, stosowanie unormowań Kodeksu karnego w tym zakresie byłoby niemożliwe. Także zatem i z tego względu bezprzedmiotowe dla kwestii wznowienia postępowania

jest to, czy Sąd Najwyższy rozpoznał zarzut rażącej niewspółmierności kary, skoro argumentacja przedstawiona na jego poparcie nie mogła dotyczyć przesłanek określonych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie stwierdzając podstaw wznowienia postępowania z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

kc